

Момченцето го улови за дѣсната ржка и го въведе въ стаята. Гоститѣ, като го съгледахъ, уплашихъ се и станяхъ на крака. Неговия ученикъ се намуси и попита: „Петре, кой е този“?

— Тебе търси татко.

Просяка стоеше като вкамененъ прѣдъ него. Господаря се доближи до него и го изгледа хубаво.

— Боже мой!—може ли да бжде! извика растрептѣрѣтъ неговия ученикъ.

— Да, азъ съмъ, сжщия промълви просяка и заплака.

— Моя учитель! извика господаря на кжщата и го прѣгърна.

Всичкитѣ гости се почудиха на това нѣщо.

— Да, приятели, това е моя учитель, който най-много ме обичаше!

Господаря поржча на слугата да даде на този просякъ дрѣхи да се облѣче и слѣдъ това да дойде при тѣхъ. Слѣдъ малко, той се показа на вратата облѣченъ въ чисти дрѣхи и седнж до своя ученикъ.

— Любезний учителю, расправи ни какъ испаднж така? — попита господаря.

— Ахъ, не ми се иска да расправамъ това, което ми направи единъ вашъ той замълча и започнж да си избѣрсква очитѣ.

— Каквото и да бжде, расправи ни го учителю!—каза единъ отъ гоститѣ.

— Добрѣ, но не искамъ да мразите, този който ми направи това голѣмо зло. Азъ бѣхъ, както знаешъ, много добрѣ. Имахъ си кжщица, ниви, жена и двѣ малки дѣщица. Това бѣше много нѣщо за мене. Но единъ челоуѣкъ завидѣ на добрия ми животъ, наклѣвети ме прѣдъ властѣта, че съмъ извършилъ едно убийство, което стана на близо до нашата кжща. Затворихъ ме и малко по малко изгубихъ всичко. Ахъ, той е . . .

— Кой е той, старче?—извикахъ всички.

— Единъ мой уч. . . е . . . н . . . и къ . . . и заплака.